

ROMÁN

Josefa Aug. Tomiča.

Bosenský drak.

Autorisovaný
překlad

prof. Frant. Fahoana.

(P. kračován.)

Ali paša seznal, že přišel nyní rozhodný okamžik, zvolal s holým mečem v ruce: "Zemnou, junáci!" A útokem se ženou k hradní bráně. Jako hološ před jestřábem rozpřehli se Mahmudovi lidé před vzhněvaným Ali pašou i convli s Mahmud agou nazpět do hradu, aby se bránili. S lástivou pozdravili ostatní Ali pašu a jeho vojsko, k němuž se ihned připojili.

"Napřed, junáci!" volal ho-lym mečem Ali paša, vytvářející novou výhled v hradu. A vzhledem k tomu, nadšením i s krví duhy, pláče a stromy na očekával Mahmud aga Ali pašovu vojsko, které se jako pláveč mě- jaký proti němu hrabě. Započal krvavý, krutý boj. Úlice je úzka, klivolaka a Mahmud aga hlíjí zdvojenou chrabrostí zanjatého místa. Jako hrupy padají koule a porážejí nejsrdnatější, kteří se odvažují bojovatí muž proti muži a holým handžárem v ruce. Nyní sedá Ali paša s koně a v čele svých nejdůvěrnějších vojáků žene útokem na dům, jenž byl naplán nepřátely a nejurputněji hájen. Jako lev vyřítí se na dvůr s břitkým damascenským šepem rozprášil Mahmudovy lidi, a jeho vojáci žlou po krvavé stopě jeho, porážejíce vše, co jim pod nůž přijde. V několika okamžicích byl dům vyčištěn, odkud nyní Ali pašovi lidé počali chrliti vrážedný oheň na Mahmudovy vojáky, kteří u-convli k druhému rohu ulice, aby se tu opět na odpor postavili. Ali paša učinil nyní tak prudký útok, že již Mahmud aga počal sobě zou- fátí. "Jsem ztracen nepřijde-li pomoc!" pravil sám k sobě, patte- na zděšení, jaké se zmonilo jeho lidí. Věda, že ho čeká jistá smrt, radue-li Ali pašovi do rukou, po- stavil se na nejebezpečší místo, odhodlán raději slavně v boji za- k- nouti, než haněbně jako vězeň upadnout do rukou pašových. Kou- le mu fičí okolo ně, na pravo a na- levo padají jeho lidé jako snopy,

on slyší, jak naň Ali paša straš- ným hlasem volá: "Počkej, nevěr- ný pse, draze mi zaplatíš zradu!" ale to vše ho nemylí; neobroženě stojí na děsném místě i povzbuzu- je svou četou, aby se držela a ne- convala.

"Přijde nám pomoc, vytrvejte junáci!" domlouvá Mahmud aga svým přívržencům, a on, důvěrně- jící srénet vůdci a vidouce jeho srdnatost, brání se zoufale a odrá- žejí prudký útok. V tom okam- žiku na záty Ali paša v ústí ulice "Měj, měj!" Na pohled ten v- stává hrůza i děs, jeť i dům i stavěti a nashobití. Měj, měj!" rozhodlo se podřábě a to již zvon- ěno blízko. V Ali pašovy čer- stal zvoněk a zvonění. Mahmud aga všecek se přecobrazil radostí: "Viděte, junáci!" zvolal na hlas k svým lidem, "to je Husein ka- pitán, jenž nám ku pomoci přebíhá. A vskutku byl to Husein. Stihauv k Zvorníku několik minut po tom, co Ali paša do města se vedral a uslyšev, že tento se navrátil ze Srebnice, aby vypudil z hradu Mahmud agu, spojence Memičova, nerozpakoval se dlouho, ale otev- řenou branou vrazil do hradu a ze zadu napadl Ali pašu. Jako krve- zivný rys vrlil se Husein kapitán na Zvornického beje, svého úhla- vního nepřítele a původce svého ne- štěstí. V čele vojska, pohrdaje smrtí a nebezpečím, vyskakuje na bujném bělouši, bije nemilosrdně mečem kolem sebe. "Ali pašu mi vydejte, žizním po jeho krvi!" kričí jako zběsilý a se strašným výrazem v tváři zajíždí s koněm v nejhustší houf Zvornických. Je- ho jízda žene se ze ním takovou prudkostí, že Zvorničtí nemohouce návalu tomu odolati jali se ustupovati. S druhé strany nepřestá- vali Mahmudovi lidé s dvojnásob- nou silou dopřeti, a tak se dostal Ali paša mezi dva líté ohně. O- citiv se v tak nemilém skřípci, seznal ihned, že tu proti přesile, která jej s dvou stran sevřela, ne- spomůže ani to největší rekovstí

a že je nejmoudřejší pomýšleti na spořádání své a svého vojska. My- slénka na ženu i dítě, jež ho čekaly na jeho hradě, zůstaveny sobě samým, bez záštity, bez obrany, roznitila ještě více jeho ohnivě srdce a posilnila moce jeho páže. "Za mnou, junáci do mého hra- du!" zvolal, máchnuv mečem v tu stranu. Nemajíce čeho lepšího se chytiti, hrouli se divoce jako bouř všickni za vůdcem, jenž na své bráně jako blesk projel řadami Mahmudových vojáků. Žena ran- ňá za ním vystřelona na stě- hanou mu vrbýsko, vstala, on vstěhl živ a ním asi sto pobe- sít drcha, kdežto ostatní nemo- odevšad odovšad obklíčeny, se edevšad obklíčeni, se vadí. Sta- ry jeden služebník, jenž byl jali- nou věrnou duší při jeho ženě, otevřel vrata hradu a Ali pašu chvátá do dvora se zbytkem své čety, kterouž neustále pronásle- doval jeden díl Mahmudových vo- jaků.

Na dvoře očekávala Mejra, drže malého Ahmeta na rukou, svého chotě. Jakmile vjel do dvora, bě- žela mu s dítětem v ústrety. Dí- tě poznalo otec svého a jalo se o- běma rukama máchatí proti němu. Přemožen a obměkčen otcovským eitem skočil Ali paša s koně i vášnivě objal oběma rukama ženu i dítě. "O nyní jsem šťasten, že vás opět mohu k sobě přivinouti!" pravil hlasem chvějícím pohnutím srdce a vzav dítě z jejíh rukou poceloval je vášní otcovské lásky a podal je Jurce, která podle Mej- ry stála.

"Alah je milostiv, on tebe ve zdraví zachoval!" pravila Mejra, která vůči krivdě svému muži či- něné s velkým soucitem při něm stála.

"Zdráv jsem vyvázl životem," odevce Ali paša bolestně, "ala mně je přece souzeno, že musím zahy- nouti. Husein kapitán nyní přišel Mahmud agovi ku pomoci; nebudu jim mocí odolati."

"Huseina?" zajíkala se Mejra a

všecka zesinala v obliceji. Ali paša toho nesporoval, neboť v tu chvíli opět počala střelba a boj se ob- novil u vrat hradních, jimiž se pro- drati chtěli Mahmudovi lidé

"Přehněte!" volal Ali paša na Mejru a Jurku s dítětem. "Pro vás tu není místa, ukryjte se v skle- pě." Mejra chtěla právě vzíti dí- tě od Jurky, domnívaje se, že bu- de nejbezpečnější u matky, ana tu najednou vykřikne a svalí se na zem. Koule zraňující projela jí prsa a udalá, krávně porová ve chvilce vřelou se v krvi. Běhující u zastl. Jurka s dítětem do hra- du, ležela se Ali paša, jako hro- man omráčený nachvát k Mejře.

"Mejro, ženomilí, anděle máj, je-li pak živa?" otazoval se jí hr- znou zouflostí Ali Vidáč.

"Mejra otevřela stříhané oko a žepala tichým sesláblým hlasem:

"H... zachránit... sebe a dítě... Smíř se s Husein... S Bohem!"

Chtěla zvednouti pravou ruku, chtěla snad unírajíc objati chotě, jehož nikdy v životě svém, neob- jala, ale ruka jí klesla i padla k zemi.

"Ženo moje, Mejro!" volal Ali paša nedbaje na boj u dveří svého příbytku i roztrhal jí šat na prsou. Nadarmo. Ani jeden dech nepo- zvedl bílé krví orosené hrudi.

Mejra byla mrtva. Její srdce přestalo bít pro tento svět, kde nemohlo najíti sobě léku.

Ali paševi junáci odrazili od va- lůtdvorských Mahmudovy lidi, za- tarasili vrata a přivalivše k nim trámy a kameny, aby lépe držely, přihnali se k svému vůdci, jenž zničen úptně hroznou žalostí klečel u mrtvé své ženy, líbaje je- jí vlasy, tvář a studené ruce. S velikým namaháním odtrhli jej od mrtvolý a odvedli do jeho obydlí. Přišed do komnaty padl tvář na zem, bezpochyby aby ukryl vřelé slzy, které mu po mužné tváři kanuly.

Husein kapitán spojil se s Máh- mudem agou i netuše ni z daleka,